

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.800 van 1 oktober 2012
in de zaak A. 200.307/X-14.731.**

In zake : 1. Christian ANDRIES
 2. Erwin PRIEELS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst
 kantoor houdend te 2018 ANTWERPEN
 Jan van Rijswijklaan 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de gemeente ZEMST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk De Greef
 kantoor houdend te 1731 ZELLIK
 Noorderlaan 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
 regering
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tom De Sutter
 kantoor houdend te 9000 GENT
 Albertlaan 128
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 mei 2011, strekt tot de
nietigverklaring van :
 - het besluit van 22 maart 2011 van de Vlaamse minister van Bestuurszaken,
Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand waarbij aan het
gemeentebestuur van Zemst machtiging tot onteigening wordt verleend van
onroerende goederen gelegen in Zemst voor de realisatie van het rooi- en
onteigeningsplan Witveldstraat II, bij uittreksel bekendgemaakt in het
Belgisch Staatsblad op 1 april 2011;

- het besluit van 29 april 2010 van de gemeenteraad van de gemeente Zemst waarbij het rooilijn- en onteigeningsplan “Witveldstraat II, gedeelte tussen Werfheidestraat 91 en de Witveldstraat, met een breedte van 5 meter” definitief wordt goedgekeurd om reden van openbaar nut.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De eerste verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 september 2012.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tom Kloeck, die loco advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Jeroen Guillaume, die loco advocaat Dirk De Greef verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaat Jeroen De Mets, die loco advocaat Tom De Sutter verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 7 juli 2008 verleent de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar aan de gemeente Zemst de stedenbouwkundige vergunning voor het aanleggen van een landbouw- en fietsweg, gelegen aan de Werfheide/Witveldstraat te Zemst, op percelen kadastraal bekend sectie A, nrs. 33, 34/c, 34/e, en 35/d. De aanleg van de weg komt neer op een verharding en verbreding van een bestaande weg die reeds kon worden gebruikt door landbouwvoertuigen en niet-gemotoriseerd verkeer. Langs de 215 meter lange weg bevinden zich akkers en weiden – waaronder onder meer het perceel waarvan de eerste verzoeker mede-eigenaar is en – ongeveer in het midden – één woonperceel, zijnde het woonperceel van de tweede verzoeker, gelegen Heuvelstraat 45, dat hij bereikt via een erfdienstbaarheid van uitweg over het achterliggende perceel van Walter Meynaerts naar de Heuvelstraat.

Alle voormelde percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 vastgestelde gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse gelegen in agrarisch gebied. De percelen zijn niet gelegen binnen het gebied van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, of van een vergunde verkaveling.

Op 17 november 1992 had de gemeente Zemst ter plaatse een onteigeningsmachtiging bekomen. Bij vonnis van 28 september 2001 heeft de rechtbank van eerste aanleg te Brussel de onteigening evenwel afgewezen omdat “het beoogde doel van de onteigening, de beëindiging van het gebruik van een erfdienstbaarheid, niet het algemeen nut dient”.

4. Op 26 maart 2009 beslist de gemeenteraad van de gemeente Zemst het besluit van 31 mei 2007 houdende definitieve goedkeuring van het rooilijn- en onteigeningsplan van “de Werfheide II, gedeelte tussen

huisnummer 91 en de Witveldstraat (...), met een breedte van 5 meter” in te trekken “(a)angezien bij de uitzetting van de rooilijn op het terrein het plan niet correct bleek te zijn”.

5. Op diezelfde datum beslist de gemeenteraad van de gemeente Zemst het rooilijn- en onteigeningsplan “Witveldstraat II, gedeelte tussen Werfheidestraat 91 en de Witveldstraat, met een breedte van 5 meter” voorlopig goed te keuren.

In dit besluit wordt verwezen naar “het besluit van het schepencollege van 15 september 2008 houdende hernummering Heuvelstraat/Witveldstraat, waarbij het adres woning Heuvelstraat 45 gewijzigd werd naar Witveldstraat 15A aangezien deze nu aan de openbare weg langs de verlenging van de Witveldstraat paalt”.

6. Op 25 februari 2010 beslist de gemeenteraad van de gemeente Zemst het rooilijn- en onteigeningsplan “Witveldstraat II, gedeelte tussen Werfheidestraat 91 en de Witveldstraat, met een breedte van 5 meter” voorlopig goed te keuren. Dit besluit beoogt “de procedure voor het vaststellen van de rooilijn van de Witveldstraat II te hernemen”.

In dit besluit wordt onder meer gesteld dat “alle gronden binnen de rooilijn door de gemeente verworven werden, uitgezonderd één eigendom” en dat “een gedeelte van de weg reeds in openbaar domein werd verworven en werd aangelegd met een verharding van 3 meter breed voor fietsers, landbouwverkeer en aangelanden, en een gracht voor de infiltratie van het oppervlaktewater”.

7. Tijdens het omtrent dit rooilijn- en onteigeningsplan gehouden openbaar onderzoek van 3 maart 2010 tot 2 april 2010 wordt door onder meer de verzoekers een bezwaar ingediend.

8. Bij het tweede bestreden besluit van 29 april 2010 beslist de gemeenteraad van de gemeente Zemst, na onderzoek van de tijdens het openbaar onderzoek ingediende bezwaren, het rooilijn- en onteigeningsplan Witveldstraat II, gedeelte tussen Werfheidestraat 91 en de Witveldstraat, met een

breedte van 5 meter” definitief goed te keuren om reden van openbaar nut en “de machtiging tot onteigening via de gewone procedure aan te vragen voor de enige nog resterende grondinneming 1”.

9. In het Belgisch Staatsblad van 19 mei 2010 wordt bekend gemaakt dat “(d)e gemeenteraad van Zemst (...) op 29 april 2010 het rooilijn- en onteigeningsplan Witveldstraat II definitief (heeft) goedgekeurd”.

10. Ingevolge een verzoek daartoe vanwege het agentschap voor Binnenlands Bestuur op 12 juli 2010, verstrekt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zemst op 23 augustus 2010 een bijkomende motivatie.

11. Bij arrest nr. 207.975 van 7 oktober 2010 vernietigt de Raad van State het besluit van 7 juli 2008 van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar waarbij aan de gemeente Zemst de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het aanleggen van de landbouw- en fietsweg aan de Werfheide / Witveldstraat.

12. Bij het eerste bestreden besluit van 22 maart 2011 verleent de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand de gevraagde onteigeningsmachtiging.

In dit besluit wordt onder meer verwezen naar de voormelde stedenbouwkundige vergunning van 7 juli 2008, evenals naar de gemeenteraadsbesluiten van 25 februari 2010 en 29 april 2010 en het besluit van het college van burgemeester en schepenen van 23 augustus 2010 en wordt overwogen dat uit die besluiten “blijkt dat er een nood is aan het realiseren van de vermelde doelstelling; dat die motivering wordt aanvaard en wordt overgenomen; dat deze documenten integraal deel uitmaken van dit ministerieel machtigingsbesluit en samen met dit besluit moeten betekend worden aan de belanghebbende partijen”.

Dit besluit wordt bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 1 april 2011.

Het voormelde machtigingsbesluit wordt bij besluit van 22 juli 2011 van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand ingetrokken op basis van onder meer de volgende overweging:

“Overwegende dat de voormelde stedenbouwkundige vergunning reeds werd vernietigd voordat het machtigingsbesluit van 22 maart 2011 werd genomen; dat door deze vernietiging waarvan de Minister geen kennis had, de onteigeningsmachtiging bijgevolg onterecht werd verleend; dat de vernietiging van deze vergunning een ander licht werpt op heel het dossier gelet op de motivering van het arrest; dat het machtigingsbesluit moet ingetrokken worden om de procedure voor de Raad van State tegen het machtigingsbesluit stop te zetten en kosten te besparen.”

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

13. In het verzoekschrift doen de verzoekers met betrekking tot de tijdigheid van hun vordering gelden dat een beroep tegen een onteigeningsplan slechts ontvankelijk kan worden ingesteld van zodra het onteigeningsplan uitvoerbaar is geworden, hetgeen het bestaan van een machtigingsbesluit veronderstelt. De publicatie van het machtigingsbesluit van 22 maart 2011 in het Belgisch Staatsblad vermeldt dat de beroepstermijn slechts ingaat “nadat het besluit en alle relevante stukken aan de verzoeker werden betekend of de dag nadat hij er kennis van heeft kunnen hebben”. De eerste verzoeker werd met een ter post aangetekende brief van 29 maart 2011 enkel in kennis gesteld van het ministerieel besluit van 22 maart 2011. De stukken waarnaar in dit besluit wordt verwezen, en die nochtans samen met dit besluit dienden betekend te worden, werden niet meegedeeld. Na een schriftelijk verzoek van hun raadslieden, hebben de verzoekers op 23 mei 2011 de beide bestreden beslissingen en een uittreksel van het onteigeningsplan ontvangen. De verzoekers doen gelden dat er bijgevolg tot op heden nog geen integrale notificatie van het machtigingsbesluit heeft plaatsgevonden, nu minstens nog dient overgegaan te worden tot de betekening van het gemeenteraadsbesluit van 25 februari 2010, het besluit van het college

van burgemeester en schepenen van 23 augustus 2010 en een volledige kopie van het onteigeningsplan.

Verder wijzen de verzoekers er op dat het tweede bestreden besluit hen nooit eerder ter kennis werd gebracht dan met de zending van 23 mei 2011. Nochtans hadden de verzoekers de eerste verwerende partij met een aangetekend schrijven van 19 november 2009 verzocht om hen een kopie te bezorgen van de behandeling van hun bezwaar en van de definitieve beslissing van de gemeenteraad met betrekking tot het voorgenomen rooilijn- en onteigeningsplan. Bij brief van 24 november 2009 heeft de eerste verwerende partij bevestigd dat de verzoekers op de hoogte zouden worden gebracht van de uiteindelijke beslissing. De eerste verwerende partij heeft echter nagelaten dit te doen en de verzoekers derhalve “doelbewust verschalkt” zodat de verzoekers geen laattijdigheid of gebrek aan waakzaamheid bij het instellen van het beroep kan worden verweten. Daarenboven menen de verzoekers dat de termijn om tegen een rooilijnplan een beroep in te stellen in elk geval slechts kan beginnen te lopen nadat een individuele notificatie heeft plaatsgevonden, vermits een rooilijnplan “een akte (vormt) die een individueel element van de rechtspositie van de rechtsonderhorige wijzigt”. Aldus is een individuele notificatie vereist, zeker “wanneer het rooilijnplan wordt geïntegreerd in een onteigeningsplan dat ertoe strekt bepaalde gronden van de rechtsonderhorige op te nemen binnen de rooilijn en deze gronden binnen de rooilijn te onteigenen, zoals hier het geval is”. De verzoekers doen gelden dat het rooilijnplan in elk geval een onsplitsbaar geheel vormt met het onteigeningsplan, en dat deze plannen dezelfde opmaakprocedure hebben doorlopen, waarvan het eerste bestreden besluit het eindpunt is. De voorgaande beslissing van de gemeenteraad is derhalve een voorbeslissing, waartegen het beroep kan worden ingesteld samen met het beroep tegen het eindresultaat van de opmaakprocedure. Minstens dient volgens de verzoekers te worden vastgesteld dat een rooilijnplan een reglementair karakter heeft, “zodat verzoekers gerechtigd zijn daartegen middelen te ontwikkelen waarvan Uw Raad met toepassing van art. 159 Gec. G.W. de gegrondheid kan vaststellen om het rooilijnplan buiten toepassing te laten”.

14. De eerste verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord op dat het annulatieberoep op het punt van de onteigening zonder voorwerp is geworden ingevolge de intrekking van het eerste bestreden besluit. Wat het tweede bestreden besluit betreft is de vordering onontvankelijk wegens laattijdigheid, minstens bij gebrek aan voorwerp. Het tweede bestreden besluit werd immers overeenkomstig artikel 10 van het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 19 mei 2010. Een individuele betekening is niet vereist. De kennisgeving in het Belgisch Staatsblad was dan ook een voldoende kennisgeving en deed de termijn om een annulatieberoep in te stellen, lopen. Voorts voert de eerste verwerende partij aan dat de definitieve vaststelling van het onteigeningsplan een loutere voorbeslissing is, waartegen geen annulatieberoep open staat, tenzij wanneer deze beslissing een zeker en definitief schadelijk gevolg zou hebben gehad en de verzoeker voordeel kan halen uit een eventuele vernietiging. De schade is in casu, bij gebrek aan realisatie en onteigeningsmachtiging, evenwel louter hypothetisch.

15. De tweede verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord op dat het beroep tot nietigverklaring zonder voorwerp is geworden gelet op het ministerieel besluit van 22 juli 2011 waarbij de eerste bestreden beslissing werd ingetrokken.

16. Met betrekking tot de tijdigheid van het annulatieberoep in zoverre het gericht is tegen het tweede bestreden besluit, doen de verzoekers in hun memorie van wederantwoord nog gelden dat de Raad van State reeds met gezag van gewijsde heeft beslist dat de geplande werken neerkomen op de aanpassing van het tracé van een buurtweg, waardoor de procedure van de wet van 10 april 1841 op de buurtwegen moet worden gevolgd. Eén en ander impliceert dat de gemeenteraad geen bevoegdheid heeft om eigenmachtig een rooilijn vast te stellen, maar dat deze bevoegdheid aan de provincie toekomt met goedkeuringstoezicht van het Vlaamse Gewest. Volgens de verzoekers kan de eerste verwerende partij dan ook niet dienstig verwijzen naar de verplichte bekendmaking zoals bepaald in het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling

en realisatie van de rooilijnen, aangezien dit decreet in casu niet van toepassing is. De verzoekers zetten uiteen dat “(i)n het kader van de procedure die normaliter gevolgd diende te worden, (...) dus minstens een beslissing (diende) te worden genomen door het Vlaamse Gewest in het kader van het administratief toezicht”, zodat “(m)en (...) dus niet (...) aan verzoekers (kan verwijten) dat zij meenden dat tweede verwerende partij de wettelijke procedure zou toepassen, waarbij zij de uiteindelijke goedkeuring van het rooilijnplan door het gewest konden afwachten vooraleer enige procedure aan de orde zou kunnen zijn”. Verder merken de verzoekers op dat de eerste verwerende partij eraan voorbij gaat “dat het rooilijnplan door haarzelf werd gekoppeld aan een onteigeningsplan”, en dit niet alleen juridisch, maar ook feitelijk, aangezien “(d)e rooilijn en de te onteigenen inneming (...) fysiek (werden) aangeduid op hetzelfde plan, hetgeen ook logisch is aangezien de vaststelling van de rooilijn en de onteigening op grond van deze rooilijn niet los van elkaar kunnen gezien worden”. De verzoekers stellen dat ze in het verzoekschrift terecht hebben geargumenteed dat ook de vaststelling van de rooilijn kan worden beschouwd als een akte die de individuele rechtspositie van de betrokken eigenaar wijzigt, “(m)instens dient te worden vastgesteld dat, wanneer een onteigeningsplan en een rooilijnplan op dergelijke wijze aan elkaar gekoppeld worden, de rechtsonderhorige het recht heeft om de beide plannen gezamenlijk aan te vechten nadat voldaan is aan de notificatievereiste die alleszins speelt voor het onteigeningsplan”. Zulks volgt volgens de verzoekers uit “de materiële onsplitsbaarheid van de beide plannen”, alsook uit de beginselen van behoorlijk bestuur en uit “een zinvolle interpretatie van de verplichting tot individuele notificatie die onbetwistbaar speelt voor het onteigeningsplan”. In de gevallen waar onteigening en vaststelling van de rooilijn in één enkel plan worden geïntegreerd, kan de rechtsonderhorige terecht aannemen dat hij eveneens gerechtigd is de individuele notificatie van het gezamenlijk plan af te wachten. Er anders over oordelen, maakt dat de koppeling tussen een rooilijn- en een onteigeningsplan leidt tot “verschalking” en tot “weinig economische procesvoering”. Ten slotte wijzen de verzoekers er nog op dat er “een uitdrukkelijke toezegging was gebeurd aan verzoekers om hen op de hoogte te houden van de uitkomst van de vaststellingsprocedure”, zodat “ondergeschikt” dient te worden vastgesteld dat er minstens sprake is van

“verschalking, op een wijze die strijdig is met de beginselen van behoorlijk bestuur (vertrouwensbeginsel, fair play beginsel), en dus van overmacht”.

Met betrekking tot het eerste bestreden besluit merken de verzoekers op dat “ingevolge de intrekking (...) (van deze beslissing) Uw Raad mogelijks (zal) moeten vaststellen dat het beroep, wat deze beslissing betreft, zonder voorwerp geworden is”. De verzoekers menen echter dat het beroep ontvankelijk blijft voor wat de tweede bestreden beslissing betreft en dat de motivering van de intrekking van de eerste bestreden beslissing meteen ook de gegrondheid van het beroep met betrekking tot de eerste bestreden beslissing aantoont.

17. In de laatste memorie werpen de verzoekers op dat de gemeenteraad van de gemeente Zemst op “26 april 2012” is overgegaan tot de definitieve vaststelling van een nieuw rooilijn- en onteigeningsplan en dat zij “op dit ogenblik hun schikkingen treffen om tegen (dit besluit) (...) beroep in te stellen bij Uw Raad”. Ze doen gelden dat de gemeenteraad “blijkens de overwegingen van het besluit van 26 april 2012 van oordeel was dat de volledige procedure diende te worden overgedaan gelet op het intrekkingbesluit” en verzoeken de Raad van State “over te gaan tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing en dit met het oog op de duidelijkheid van het rechtsverkeer, minstens (...) vast te stellen dat het beroep formeel zonder voorwerp is geworden ingevolge de (impliciete) intrekking van het Besluit van de Gemeenteraad van Zemst dd. 29 april 2010 ingevolge de vaststelling van een nieuw plan op hetzelfde tracé”.

18. Ook de eerste verwerende partij verwijst in haar laatste memorie naar het besluit van 26 april 2012 van de gemeenteraad van de gemeente Zemst waarbij het nieuwe rooilijn- en onteigeningsplan Witveldstraat II definitief wordt goedgekeurd en naar het besluit van 22 juni 2012 van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand waarbij machtiging tot onteigening wordt verleend.

Beoordeling

19. Het eerste bestreden besluit werd ingetrokken bij besluit van 22 juli 2011 van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand.

In zoverre het gericht is tegen het eerste bestreden besluit is het beroep derhalve zonder voorwerp geworden.

20. Wat het tweede bestreden besluit betreft, dient vooreerst te worden vastgesteld dat, anders dan de verzoekers dat zien, het bij dit besluit vastgestelde rooilijnplan en onteigeningsplan wel degelijk materieel afsplitsbaar zijn.

Het enkele feit dat de vaststelling van het rooilijnplan gekoppeld werd aan het onteigeningsplan heeft dan ook niet tot gevolg dat de definitieve vaststelling van het rooilijnplan slechts een “voorbeslissing” is, die samen met “het eindresultaat”, met name de onteigeningsmachtiging, kan worden aangevochten.

21. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat het rooilijnplan werd vastgesteld bij toepassing van het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen. Dit decreet voorziet, anders dan de in artikel 28bis van de wet van 10 april 1841 op de buurtwegen bedoelde vaststelling van een rooilijnplan, niet in een goedkeuringstoezicht.

Artikel 10 van dit decreet bepaalt:

“Het besluit houdende definitieve vaststelling van het gemeentelijk rooilijnplan wordt bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd binnen zestig dagen na de definitieve vaststelling. Het gemeentelijk rooilijnplan treedt in werking veertien dagen na de bekendmaking.”

Hieruit volgt dat het tweede bestreden besluit, in zoverre het het rooilijnplan definitief vaststelt, wel degelijk een uitvoerbare rechtshandeling is die vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring. Daarbij is aan te stippen dat, anders dan bij de voorlopige vaststelling van het rooilijnplan, dit decreet niet voorziet in de individuele betekening van het definitief vastgestelde rooilijnplan

aan de eigenaars van de onroerende goederen die zich bevinden in het rooilijnplan. De beroepstermijn gaat dan ook in vanaf het ogenblik van de publicatie bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad.

Het tweede bestreden besluit werd bij uittreksel gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 mei 2010. In zoverre het gericht is tegen de definitieve vaststelling van het rooilijnplan is het beroep derhalve laattijdig en onontvankelijk.

De omstandigheid dat te dezen, zoals door de verzoekers wordt voorgehouden, niet het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen van toepassing zou zijn, doch wel artikel 28bis van de wet van 10 april 1841 op de buurtwegen, naar luid waarvan “(e)en buurtweg (...) slechts na de goedkeuring door de Koning van een algemeen rooiingsplan (mag) worden aangelegd, of rechtgetrokken, de bestendige deputatie gehoord”, doet aan deze vaststelling niets af.

Verder kan het enkele feit dat de gemeente Zemst bij schrijven van 24 november 2009 heeft gesteld te zullen ingaan op het verzoek van 19 november 2009 van de raadsman van de verzoekers om “op grond van de regelgeving Openbaarheid van Bestuur (...) een kopie te willen overmaken van de behandeling van dit bezwaar en de definitieve beslissing van de gemeenteraad in verband met het voorgenomen Rooi- en onteigeningsplan” niet tot gevolg hebben dat de beroepstermijn ten aanzien van de verzoekers slechts zou beginnen te lopen zijn vanaf de individuele kennisgeving van het tweede bestreden besluit of dat er te dezen sprake zou zijn van overmacht, zoals de verzoekers voorhouden.

22. In zoverre het tweede bestreden besluit het onteigeningsplan definitief vaststelt, is het, bij ontstentenis van de in artikel 12 van het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen vereiste onteigeningsmachtiging, niet uitvoerbaar en dus niet griefhoudend.

23. De excepties zijn in de aangegeven mate gegrond. Het beroep is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van een oktober 2012, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	Voorzitter van de Raad van
	State,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Roger Stevens